

Scheef
Gedrukt

Le Flou Artistique en Parijse nachten

Sven Deraedemaeker

Schrijver: Sven Deraedemaeker

Coverontwerp: Sven Deraedemaeker en Brave New Books

ISBN: 9789402164848

© Sven Deraedemaeker

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

sven.deraedemaeker@telenet.be

Cadeaus voor de uitverkorenen

Naar bijzonder goede gewoonte begin ik ruim laat aan mijn 'kerstinkopen'. Cadeaus halen voor de uitverkorenen. Heel vaak is dit een familiehappening waar ik niet echt naar uitkijk wegens enorme discussies over het feit of tante Jos deze dan wel gene parfum wil. Of nonkel Gust nu nog wel of niet rookt en of dus een kistje sigaren wel een gepast geschenk is of niet. Het is mij vandaag gelukt alleen aan de slag te gaan om dit moeilijke karwei tot een goed einde te brengen. Ik rij iets over de middag de parking onder het Ladeuzeplein in en zoek één van de 17 overgebleven lege plekken. De trappen op en naar buiten. Ik steek een peuk op en kijk naar de stadsarbeiders die de restanten van 10 dagen kerstmarkt opruimen. Eindelijk is die onzin ook weer opgeborgen voor een jaartje. Ik loop het plein naar beneden richting Bondgenotenlaan en neem de zijingang van Fnac. De trappen op en dadelijk naar de boekenafdeling. De mensen voor wie ik een cadeau koop weten dus al wat hen te wachten staat. En plotseling gebeurt iets totaal onverwacht. Ik begin zowaar te genieten van de kerstinkopen. Ik struin wat rond tussen de boekenrekken en steek mijn neus in heel wat exemplaren. Detectives, politieke geschiedenis, reisgidsen, Russische klassiekers, ... Ik heb zelfs een woordenboek vast gehad. Ruim twee uur later heb ik wat ik hebben moet en verlaat de zaak met een gigantische zak vol boeken en een belachelijk groot gat in mijn portefeuille. Toegegeven, het zijn niet allemaal cadeaus voor anderen. Er zijn er een paar voor mezelf bij.

Ik stap de Fnac uit en loop richting Fochplein. Anderen mogen van het Rector De Somerplein spreken, wat mij betreft is het 'De Foch' en zal het altijd 'De Foch' blijven. En

wat ik daar zie gebeuren is van een onwaarschijnlijke schoonheid, ik geraak zowaar wat ontroerd. Er fladderen tientallen duiven rondom een vrouwtje. Ze heeft vier grote boodschappentassen bij zich en het is mij onmiddellijk duidelijk dat dit haar enige bezittingen zijn.

Ze heeft schouderlange grijze haren die in vette slierten tegen haar hoofd plakken. Een gescheurde jas die ooit fel rood is geweest hangt over haar schouders gedrapeerd. Ze heeft een broek aan waarvan de kleur niet meer te bepalen is en haar schoenen zijn dun en versleten. Ze ruikt ook niet bijzonder fris hoewel de duiven daar blijkbaar niet veel last van hebben.

Ik zie haar een boterham eten waar een dun schelletje worst tussen ligt. Ze neemt het zielige stukje vlees van tussen de boterham uit en met haar vuile vingers maakt ze er hele kleine stukjes van die ze wat verderop gooit zodat dat duiven wat uit haar buurt blijven terwijl zij het brood verder, met heel zuinige hapjes, naar binnen werkt. Ze ziet dat ik haar wat sta aan te staren en zegt me dat brood niet goed is voor vogels omdat het zou kunnen 'zwellen' in hun buik. Daarom geeft ze het vlees. 'Dan hebben die beestjes ook wat mijnheer. Het zijn moeilijke tijden voor iedereen.'

Ik kijk haar aan en zeg eigenlijk niks. Ik weet niet eens wat ik zou moeten zeggen...

'We lopen mekaar gelukkig nieuwjaar te wensen en geen mens die het echt meent.', zegt ze mij, 'Maar ik zeg niks. Tegen niemand. Ik probeer gewoon af en toe goed te doen voor diegenen die het nog slechter hebben als ik. En op dit moment zijn dat alleen nog de duiven in de stad.', vervolgt ze. Ik krijg een figuurlijke oplawaai van jewelste. Intussen lopen mensen met massa's pakjes en cadeaus af en aan. Hier en daar iemand met een warme wafel in de hand. Het vrouwtje zoekt in één van haar tassen en diept een tweede sneetje worst op. Het versnipperen begint opnieuw en weer gooit ze het wat verderop. Voor hen die het nog slechter hebben als

zij... De oplawaai die ze me heeft verkocht laat mij mijn portefeuille uit mijn jaszak nemen en ik stop haar een briefje toe. Ik heb nu toch al een aantal boeken kunnen slijten dus het kan wel.

‘Maar mijnheer toch, wat doet ge nu?’, vraagt ze.

‘Mevrouw, zelden heb ik zo’n schoon mens gezien als U. Zelden heeft deze periode van het jaar mij zo aangegrepen. Ik heb geluisterd naar wat U daarnet zei en ik wil dus nu iets goed doen voor iemand die het slechter heeft als ik.’

Ze kijkt mij aan en zet een paar stappen in mijn richting.

‘Merci mijnheer, merci. Mijne kerst is al geslaagd.’, zegt ze.

‘Wel dan zijn we met twee’, zeg ik haar.

Ik stap weg en vraag me af wat ik dit jaar in mijn nieuwjaarsbrief moet schrijven...

Eigenlijk niks. Geen nieuwjaarsbrief dit jaar. Gewoon proberen af en toe iets te doen voor zij die het minder goed hebben. En als we dat volhouden, komen we een heel eind verder...

Willem Ruys en zijn assistente

'Dus U gaat voor de 250gr ontbijtspek?'

'Euh ja, daarvoor ben ik naar hier gekomen...'

'Dames en heren, deze man gaat vol voor de 250 gr ontbijtspek!!!! Denken jullie dat hij daarmee de juiste beslissing heeft genomen?'

De mensen rondom mij kijken ietwat raar naar de slager en dan naar mij. Ik hoor hier en daar een paar keelklanken en zie vragende ogen. Zowel naar de slager als naar mij. In ware Willem Ruys-stijl gaat de slager door. Wild enthousiast en bezweet van de inspanning zoals Willem in de vorige eeuw zijn televisie shows presenteerde. Alleen het grote orkest en Lee Towers ontbreken in de slagerij. De plaats om een 20-koppige bigband ergens kwijt te geraken is eerder beperkt. En er is ook geen goudkleurige microfoon voor handen.

'Ik vraag het nog één keer.... Ben je zeker van het ontbijtspek?'

Een pauze. De spanning wordt opgebouwd. Meer en meer hoofden draaien vragend in mijn richting.

'Wat gaat hij doen?', zie ik in de ogen. De twijfel slaat toe...

'Er is ook nog everzwijnpaté in de aanbieding.... En de kangoeroeragout is ook niet te versmaden!!!!', gaat de slager bevlogen verder.

'Je brengt me van de wijs slager.', zeg ik hem. 'De kangoeroeragout klinkt verleidelijk, al was het maar gewoon om de combinatie van de klanken die elkaar opvolgen.'

'Ah!!!', roept hij plots en begint van links naar rechts te lopen achter zijn toog. Als een Duracell konijn gaat hij, haast lichtjes zwevend over de grond, naar de plaats in de koeltoog waar de bewuste kangoeroeragout in een ruime kom ligt te wachten op de klanten.

'Ik bemerk wat twijfel! Er sluipen plots vragen door het hoofd van de klant!!!'

Hij kijkt naar boven en roept naar een onbepaald punt op het plafond.

'Erika, wat moet onze klant nu doen??? Kan jij advies geven???'

Erika staat naast hem en knijpt haar neus toe met duim en wijsvinger.

'Ja Filip, ik hoor de twijfel ook!'

Iedereen in de slagerij kijkt nu plots naar de slagervrouw...

'Het is natuurlijk een moeilijke keuze.', neuzelt ze verder, 'Het ontbijtspek is van een ongehoorde fantastische kwaliteit, maaaaarrrrrr..... de kangoeroeragout is buitengewoon voortreffelijk!!! Ik ben blij dat ik niet voor de keuze sta, Filip!!!'

De verwarring is nu totaal bij mij.

'Mag ik ook beide nemen?', lijkt mij een logische vraag.

'Neen!!!!', roept Filip, 'Keuzes moeten gemaakt worden! Er zijn bovendien nog meer klanten in huis die ook best wat willen kopen!'

'Inderdaad!', hoor ik Erika enthousiast bevestigen.

'Dan ga ik voor' Ik kan mijn zin niet afmaken. Filip steekt zijn hand in de lucht en roept:

'Stop!!!! Stop.... Voor je een definitief antwoord geeft wil ik dat je nog eens heel goed nadenkt. Je kwam voor ontbijtspek. Maar intussen sta je, volgens mij, op het punt om te switchen naar de kangoeroeragout, is het niet?' '.....' 'Neen, nog niks zeggen.', onderbreekt hij mij voordat ik zelfs een klank heb kunnen laten ontsnappen. Zijn beide handen flapperen in het ijle.

'Nog niks zeggen, denk nog heel even na.... Je hebt de everzwijnpaté uit het oog verloren. De everzwijnpaté die in de aanbieding staat!!!'

De klant die naast me staat port in mijn zij en zegt: 'Die paté ziet er ook echt wel lekker uit.'

'Ben ik nog niet genoeg in verwarring!', zeg ik haar. Een beetje snauwend. Ik verontschuldig me trouwens onmiddellijk bij haar en zeg dat ze wel een punt heeft maar de paté heeft eigenlijk nooit in de running gezeten. Filip komt weer tussen. Het blijft per slot van rekening zijn show. 'Nu! Nu wil ik het weten!!!!'
'De kangoeroeragout!!!', roep ik. Minstens zo enthousiast als Filip en Erika samen.

Ik stond vanochtend, met een vork, een paar eitjes door elkaar te schudden met wat zout, peper, scheutje sojasaus, verse dragon,... De worstjes lagen te sudderen in de pan. Witte bonnen in een tomatensausje. De broodrooster floepte twee sneetjes toast naar boven, de geur van koffie kroop via mijn neus naar binnen. De kangoeroeragout paste iets minder bij het ontbijt dan verwacht...